

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

РІК ВИДАННЯ • JAHRGANG 72

ЛИПЕНЬ • JULI 2020 • Nr. 14 (3042)

ЦІНА • PREIS • 1,50 EURO

ОБНОВЛЕННЯ ЄДИНОГО БОЖОГО ЛЮДУ



У сьогоднішньому Євангелії (Мт 18, 18–22; 19, 1–2; 13–15), Божому слові, ми чуємо навчання Ісуса Христа про якусь нову глибоку єдність між людьми. Господь каже: «Де двоє або троє зберуться в ім'я моє – там я є посеред них... Де двоє або троє згодяться разом що-небудь просити в Отця мого Небесного, буде їм».

Що означає бути зібраними в ім'я Ісуса Христа? Це не лише єднання в добрих намірах, не лише плід спільних задумів, ідей і переконань, навіть не єднання спільною метою. Бути зібраними в ім'я Ісуса Христа – означає перебувати в Ньому, в Його імені. Христос закликає, запрошує нас увійти в Нього самого.

Ми входимо в ім'я нашого Спасителя у святому таїнстві Хрещення. Відтоді ми перебуваємо в Ньому, а Він перебуває в нас.

Продовження на 2 стор. ▼



- ◀ Мозаїчні зображення Володимира Великого і княгині Ольги виконані ватиканськими майстрами на кошти української громади й особисто вл. Василя Лостена, єпископа Стемфордської єпархії УГКЦ. У соборі св. Петра вони перебувають із 1989 року. Урочисте відкриття мозаїк, у ході якого їх освятив Папа Іван Павло II, було приурочене до 1000-ліття Хрещення України. Мозаїки стали одним із символів належності українського народу до великої християнської сім'ї. Цей вітвар для українців уособлює частинку України в найвеличнішій Базиліці світу – соборі святого Петра, серці Вселенської Церкви. Він знаходиться дуже близько вітваря де спочивають мощі священномученика Йосафата. (CREDO)

XI

КОРАБЕЛЬ-ЛІКАРНЯ «ПАПА ФРАНЦИСК»

Вже рік мешканцям прирічкових міст і поселень бразильської Амазонки надає медичну допомогу корабель-лікарня, започаткована з ініціативи Святішого Отця та названа на його честь. Тепер команда приєдналася до боротьби проти пандемії.

Бразилія мобілізує всі сили для того, щоб зупинити пандемію нової коронавірусної інфекції, й до цієї боротьби приєдналася також лікарня-корабель «Папа Франциск», яка вже рік надає медико-санітарну допомогу мешканцям поселень, розташованих вздовж берегів Амазонки, охо-

плюючи коло 700 тисяч людей.

«Цей корабель вже зробив чуда, несучи надію прирічковим народам», – зазначив брат Жоель Соуза, член команди корабля, в інтерв'ю, що з'явилося на сайті Ради Єпископських Конференцій Латинської Америки.

Продовження на 4 стор. ▼



ОБНОВЛЕННЯ ЄДИНОГО БОЖОГО ЛЮДУ

▼ Продовження. Початок на 1 стор.

Можна сказати, що бути поєднаними в ім'я Боже, в ім'я нашого Спасителя, означає перебувати в Ньому як у єдиній чаші, єдиному тілі, перебувати в Ньому так, як Він перебуває у своєму Отцеві в Дусі Святому. Тому, коли хтось молиться до Отця Небесного, перебуваючи в Його Сині, Отець вислуховує таку молитву, бо це молитва сина чи доньки. Хто зібраний зі своїм братом в ім'я Ісуса Христа, у тому сам Син Божий перебуває і в Ньому молиться. Таку молитву Отець приймає як молитву Єдинородного Сина, синів і дочок, які у Святому Дусі кличуть до Небесного Отця: «Авва, Отче». Ось що означає бути зібраними в ім'я нашого Спасителя і однозгідно молитися у Святому Дусі до Небесного Отця.

СВЯТИЙ ВОЛОДИМИР

Як глибоко це Боже Слово про єднання звучить у наших серцях сьогодні, коли ми святкуємо представлення святого і рівноапостольного князя Володимира. Його пошук єдиного Бога, його дорогу до хрещення неможливо вповні збагнути без його особистого пошуку до єднання своїх людей. Він, як великий київ-

ський князь, від початку свого служіння шукав способу, як поєднати свій люд, яким чином зробити так, аби різні слов'янські племена стали одним народом. Спочатку князь завоював усіх силою меча, але побачив, що зовнішнє насильне єднання не творить єдиного народу. Тоді почав шукати єднання на релігійному ґрунті. Звіз до Києва ідолів кожного племені. Однак переконався, що ідолопоклонство не єднає людей, бо кожен має свого божка, яким не поділиться з ближнім.

І тоді він звернув очі до істинного Бога. Володимир зрозумів, що вчинити з його людей один народ можна лише єднаючи цих людей в ім'я Боже. Тому він сам перший увійшов у Боже життя силою святого Хрещення. Князь почав творити це єднання в ім'я Ісуса Христа, і таким чином дав основу, щоб створити єдиний Божий народ на Київських горах. Він подав такий тип єдності, який не є плодом геополітичної людської думки. Це єднання в Дусі Божому, в Дусі правди та істини, та в Ісусі Христі.

Сьогодні ми ще раз просимо і питаємо князя Володимира: «Навчи нас так молитися, щоб нашу мо-

литву почув наш Небесний Отець. Ми так багато маємо болю в наших серцях, ми так багато маємо про що просити в нашого істинного Бога, вірити в Якого ти нас навчив. Що нам потрібно, щоб наша всенародна

молитва про мир в Україні була вислухана нашим Небесним Отцем?».

Думаю, що нині рівноапостольний князь Володимир знову кличе нас до цієї єдності у Святому Дусі, про яку ми чуємо в Божо-



му слові. Єднаймося в ім'я Боже.

Наприкінці Літургії ми будемо відновлювати свої хресні обіти, наче відповідаючи на поклик князя Володимира і нашої Церкви, щоб бути здатними єднатися в один Божий народ та наново складати присягу, яку давали особисто чи через хресних батьків під час свого Хрещення. Ми хочемо відректися від усякого зла і привселюдно визнати віру в єдиного Бога, знову поєднатися з нашим Спасителем, оновитися як єдиний Божий люд у краю на Київських горах.

Просімо, щоб наш рівноапостольний князь Володимир, Хреститель України, молився разом із нами. Ми нині поєднані в ім'я Боже не лише із земною Церквою, а й з усіма українськими святими в небі. Просімо їх: «Наші святителі і проповідники, молись за свій народ. Князю Володимире, молись за свою Україну, молись за єдиний народ Божий у краю на Київських горах».

**3 проповіді
Блаженнішого Святослава
під час Божественної
Літургії в Патріаршому
соборі Воскресіння
Христового у Києві,
28.07.2015 р.**



3 Катехизму УГКЦ

Київська Митрополія, народжена у святоволодимировому Хрещенні, була Церквою-дочкою Царгородської Церкви, а через неї перебувала у сопричасті з Римською та іншими помісними Церквами Вселенської Церкви. Попри втрату сопричастя між Римською і Царгородською Церквами, Київська Митрополія і далі

перебувала в сопричасті з обома Церквами. 1596 року в акті Берестейської унії Київська Митрополія, вірна своїй прадавній традиції, підтвердила своє сопричастя з Римською Церквою. Тому УГКЦ є прямою спадкоємицею Київської Митрополії в сопричасті з Римською Церквою. (307)

ЩО МИ ЗНАЄМО ПРО ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ?

**Питання залишається відкритим:
хто виявиться гідним потрапити в Рай?
Це питання обговорюється вже протягом
багатьох століть. Та що ми можемо знати
про Небеса?**

Небеса – реальне місце, де душі викуплених будуть жити вічно з Господом. У Небесах не буде ні гріха, ні хвороби, ні зла; тільки вічне щастя. Увесь біль, пережи-

тий на землі, буде забутий у радості Божої присутності.

У книзі Одкровення Небеса зображені у вигляді міста, побудованого з найдорогоцінніших каменів:

«А побудова стіни його – яспис, і місто – золото чисте, схоже на скло чисте. Підвалини стіни міста всяким камінням коштовним оздоблені: підвалина перша – яспис, друга – сапфір, третя – халцедон, четверта – смарагд, п'ята – сардонікс, шоста – сардіон, сьома – хризоліт, восьма – берил, дев'ята – топаз, десята – хризопрас, одинадцята – якинт, дванадцята – аметист. І дванадцять брам – дванадцять перлин: по кожній одній з брам було з однієї перлини; а вулиці

міста – золото чисте, мов скло прозорчате. А храму не бачив я у ньому, бо Господь, Бог Вседержитель, є храм його, і Агнець. Місто не має потреби ні в сонці, ні в місяці, щоб вони світили йому: бо слава Бога освітила його, і світильник його Агнець» (Одкровення 21: 18–23).

Деякі вчені вважають, що цей опис апостола Йohana не слід сприймати буквально. Вони кажуть, що він використовував слова, які були б зрозумілі читачам,

щоб розповісти про те прекрасне, що не піддається жодному поясненню.

Часто чуємо запитання, якими будуть наші тіла на небі? Чи будемо ми виглядати так само, як тут, на землі? Або наші душі будуть безтілесні, більше схожі на духи? Якщо так, то як ми будемо бачити один одного?

Продовження на 3 стор. ▼

ЩО МИ ЗНАЄМО ПРО ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ?

▼ Продовження. Початок на 2 стор.



▲ Микола Хорошков, «Це моя Україна. Ніч на Азовському морі»

На деякі питання є відповіді в Новому Завіті. Пам'ятаєте, як Ісус з'явився Своїм учням після воскресіння? Він не був у вигляді духу або привида, а мав справжнє тіло, до якого можна було доторкнутися, згідно з Євангелієм від Луки 24: 37–43: «Вони ж, налякані та повні страху, думали, що духа бачать. Та він сказав їм: "Чого стривожились? Чого ті сумніви постають у серцях ваших? Гляньте на мої руки та на мої ноги: це ж я сам. Доторкніться до мене та збагніть, що дух тіла й костей не має, як бачите, що я їх маю." Сказавши це, він показав їм руки й ноги. А як вони з радощів не йняли йому ще віри й чудувались, він сказав: "Чи маєте ви тут що їсти?" Вони подали йому кусень печеної риби. Він узяв його й спожив перед ними».

Але також Він був більше ніж просто людиною. В Євангелії від Йоана 20:26 сказано, що Ісус з'явився і став посеред Своїх учнів, незважаючи на те, що двері кімнати були замкнені. «По вісьмох днях знову були вдома його учні, а й Тома з ними. І виходить Ісус, – а двері були замкнені! – стає посередині та й каже: "Мир вам!"».

Багато хто вірить у те, що наші тіла будуть схожими на тіло Ісуса після Його воскресіння – будуть здатними на більше, ніж ми можемо зараз. Ми будемо вільні від гріха, злих помислів і бажань, і ця слава дасть нам світло: «Голова ж його і волосся білі, як вовна біла, як сніг; і очі його – як племіння огню; і ноги його подібні до бронзи, ніби в горнилі розпалені; і голос його – як голос вод багатьох; і мав у правиці своїй сім зірок. З уст його меч двосічний гострий виходив; вид же його – як сонце, що сіяє в силі своїй» (Об'явлення 1:14–16).

**Наталія Павлишин,
«ДивенСвіт»**

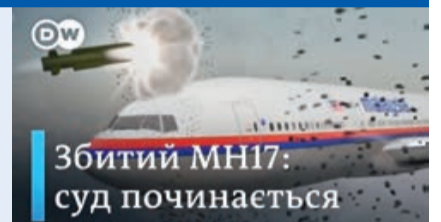
СОБОР СВЯТОЇ СОФІЇ У СТАМБУЛІ ПЕРЕТВОРЕНО НА МЕЧЕТЬ

Президент Туреччини Реджеп Тайїп Ердоган, який 10 липня підписав указ про перетворення всесвітньо відомого музею Айя-Софія в Стамбулі, що належить до світової спадщини ЮНЕСКО, на мечеть, оголосив у зверненні до народу, що перші мусульманські молитви в ній проведуть уже в липні. Він додав, що немусульман теж будуть впускати до будівлі. Таким чином Ердоган скасував урядовий декрет від 1934 року, яким тодішня мечеть була перетворена на музей. Це був один із кроків світського перетворення Туреччини засновником сучасної турецької держави Мустафою Кемалем Ататюрком. Але в сучасній Туреччині, де при владі дедалі менш помірковані ісламісти на чолі з Ердоганом, уже давно домагалися знову перетворити музей на мечеть, що, на їхню думку, має краще відобразити статус країни як переважно мусульманської. Храм Айя-Софія був збудований у 6-му столітті як християнський і після великого церковного розколу став православним, якийсь час побув і римо-католицьким, знову повернувся до православних, і лише після захоплення тодішнього Константинополя турками-османами був врешті перетворений на мечеть у 15-му столітті. До критики рішення Туреччини, яку раніше висловили православні Церкви, приєдналися й деякі держави, такі, як США чи православна Греція, – а також Освітня, культурна й наукова організація ООН (ЮНЕСКО). (Третє око)



УРЯД НІДЕРЛАНДІВ ПОДАЄ В СУД ПРОТИ РОСІЇ

Уряд Нідерландів подає позов проти Росії в Європейський суд з прав людини у зв'язку зі збитим над Донбасом літаком рейсу МН17. Глава МЗС Нідерландів Стеф Блок заявив, що досягнення справедливості для 298 жертв падіння рейсу МН17 і їх родичів є і залишається вищим пріоритетом для уряду. «Крок, який ми робимо сьогодні, подаючи справу до ЄСПЛ і тим самим максимально підтримуючи скарги родичів загиблих, наближає нас до цієї мети», – заявив він. Про цей крок також поінформована Рада Безпеки ООН. (Прямий)



ЧЕРНІВЦІ – БУДЕ НОВИЙ ХРАМ

12 липня владика Йосафат Мощич у Чернівцях заклав наріжний камінь під будівництво нової святині УГКЦ. Така подія відбулася вперше за майже двісті років. Крім того, у цей день посвятили щойно зведену богослужбову каплицю Святих апостолів Петра і Павла на вул. Винниченка, де вже від сьогодні парафіяни можуть щоденно брати участь у богослужіннях і зростати як парафія. Єпископ Чернівецький звершив Чин освячення престолу та покладення антими́на в новій каплиці, а відтак очолив Архиєрейську Божественну Літургію у співслужінні з єпархіальним духовенством. У проповіді владика Йосафат наголосив на особливій місії апостола Петра: «Христос є наріжним каменем Церкви, віра апостола Петра є першою цеглиною і знаком єдності всіх апостолів. Петро отримує ключі, щоб не зачиняти, а відчиняти для людей двері до Царства Божого, з якого був вигнаний Адам. Наша Церква втішається, що має повноту єдності з апостольським престолом аж від часів апостола Петра». Особливо зворушеною була пані Наталія Кубаренко, в домі якої у підпільні часи служили Літургії, і от тепер, нарешті, здійснилася її мрія – мати у своєму мікрорайоні Хабатівка греко-католицький храм. (Західне бюро «Живого ТБ»)

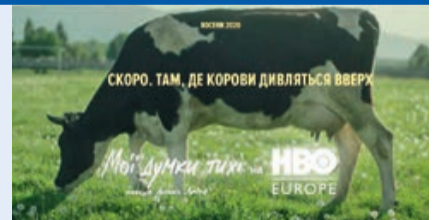


КАРДИНАЛ: ПАНДЕМІЯ ЗРОБИЛА ЛЮДЕЙ ВІДКРИТІШИМИ НА РЕЛІГІЮ

Католики у Швеції становлять близько 2% населення країни, але за нинішніх обставин вони мають більше можливостей бути креативною та євангелізаційною меншиною, – відзначив кардинал Андерс Арбореліус. Архієпископ Стокгольма зазначив, що під час кризи, викликані пандемією коронавірусу, багато хто переконався в обмеженості споживацької культури й на сьогодні люди виглядають відкритішими на релігійні та духовні справи. Ділячись думками про завдання католиків у шведських реаліях, ієрарх підкреслив, що насамперед їм треба прийняти свою ситуацію, той факт, що вони – маленький човник, який, однак, старастся слідувати за Ісусом Христом у секуляризованому оточенні. Кардинал зауважив, що сучасний світ – вельми галасливий. Люди не мають змоги жити в тиші, постійно змушені щось чути, але при цьому вони спрагли тиші й можливості побути на самоті. Можливо, саме через це різні невіруючі люди звертаються до католицьких монастирів та реколекційних домів, щоб відпочити від метушні сучасного світу. Це непересічний шанс для євангелізації, – підкреслює архієпископ Стокгольма. Це правда, що шведи дуже секуляризовані, але переконаних атеїстів серед них небагато. Вони не ходять до храму, але залишаються відкритими до таємниць природи і створіння, сказав кардинал Арбореліус. (Новини Ватикану)

ФІЛЬМ «МОЇ ДУМКИ ТИХІ» ВИЙДЕ НА НВО

Український фільм «Мої думки тихі» восени вийде на НВО Europe. Стрічку режисера Антоніо Лукіча вперше показали 4 липня 2019 року в секції East of West 54-го Міжнародного кінофестивалю у Карлових Варах, де фільм отримав Спеціальну нагороду журі. В Україні кінофестиваль на прем'єра стрічки відбулася під час 10-го Одеського міжнародного кінофестивалю. Там фільм отримав приз глядацьких симпатій, премію FIPRESCI за найкращий український фільм, премію за найкращу акторську роботу (Ірма Вітовська-Ванца) та спеціальну згадку журі (Андрій Лідаговський). У травні фільм здобув перемогу в номінації «Найкращий фільм» під час церемонії вручення четвертої національної кінопремії України «Золота Дзига». (Державне агентство з питань кіно)



ПУТІН ЗІБРАВСЯ ПРАВИТИ ДО 2036 РОКУ

Центральна виборча комісія РФ завершила опрацювання всіх протоколів загальноросійського референдуму щодо конституційної реформи. На референдумі росіянам було запропоновано змінити відразу 22 статті основного закону країни. Поправки, винесені на всенародне голосування, обнулять президентські терміни 67-річного Путіна, це дозволить йому знову балотуватися на виборах у 2024 і 2030 роках і таким чином залишатися при владі до 2036 року. (Збруч)

КОРАБЕЛЬ-ЛІКАРНЯ «ПАПА ФРАНЦИСК»

▼ Продовження. Початок на 1 стор.

«Очевидно, що ми не могли не брати участь у боротьбі проти Covid-19», – додає він, пояснюючи, що це вимагало відповідної реорганізації, залучаючи відповідних фахівців і здобуваючи необхідні засоби. Крім надання амбулаторної медичної допомоги першого рівня, екіпаж корабля займається відповідним інформуванням місцевого населення.

МАНДРІВНА ЛІКАРНЯ

На 32-метровому судні розташована плаваюча лікарня з усіма потрібними засобами

для діагностики, лікування, госпіталізації та профілактики. Вона має невеликий операційний зал, аптеку, клініко-діагностичну лабораторію, найновіше обладнання для надання медичної допомоги високої якості. Більшість процедур проводяться на місці, а для серйозних хірургічних втручань пацієнти доставляються в інші лікарні країни. Для швидкої допомоги, першого обстеження та для надзвичайних ситуацій використовуються два моторні човни, якими можна дістатись до найвіддале-

ніших місцевостей. На борту працюють 23 лікарі, до команди належать також священники й черниці.

Ініціатором, разом із ченцями Братства Святого Франциска з Ассізі Божого Провидіння, які провадять лікарню в Ріо-де-Жанейро, був єпископ Бернадо Бальманн, ординарій дієцезії Обідос в штаті Пара на півночі країни. Саме з міста Обідос корабель-лікарня вирушив у плавання на початку липня минулого року, й відтоді було надано 46 тисяч медичних послуг.

ПІДТРИМКА ПАПИ

До народження цього починання причетний також Папа Франциск. Перебуваючи в липні 2013 року в Ріо-де-Жанейро з нагоди Всесвітнього Дня Молоді, він відвідував згадану лікарню й при нагоді запитав ченців, чи вони присутні в амазонському регіоні. На негативну відповідь настоятеля він сказав: «Ну то повинні туди поїхати». Проект корабля-лікарні був представлений Святішому Отцеві 2018 року, й він захоплено сприйняв практичне здійснення

своєї ідеї, висловлюючи побажання, щоб ця ініціатива зродила інші проекти в галузі охорони здоров'я в амазонському регіоні. Він подарував для закладу апарат ультразвукової діагностики. На початку червня цього року лікарня-корабель отримала фінансову допомогу через Апостольську Нунціатуру для придбання та розповсюдження гігієнічних наборів для протидії поширенню коронавірусу.

о. Тимотей Т. Коцур,
ЧСВВ,
Новини Ватикану

ХТ

ДО 35-РІЧЧЯ ЄРЕЙСЬКИХ СВЯЧЕНЬ о. БОГДАНА ПРАХА



7 липня 1985 року 24-річний юнак Богдан Прах, українець, народжений на території Польщі, прийняв єрейські свячення з рук архієпископа Мирослава Марусина в Перемишлі. Так розпочався шлях душпастирського служіння довжиною 35 років.

Є різні священники. Одні вміють бути поруч, коли в середині людини буря і назовні темрява. Інші – нести Боже слово в гущавину суспільного життя і перекладати його на мову соціальних реалій. Хтось вміє запалити віру в серці молоді людини. А хтось – творити команди, інституції, процеси. У кожного своя харизма. Кожен отримав від Бога свої таланти і намагається поділитися ними з іншими.

ПОЛЬЩА

Отець Богдан, як священнослужитель, гартувався в непростих обставинах. Відгукнувся на покликання, будучи представником мовчазної Української Греко-Католицької Церкви і зацькованої польською комуністичною владою української етнічної меншини, одним із нащадків багатьох українців, депортованих із рідних земель під час акції «Вісла». Вчився в духовній семінарії у Любліні. Мав нагоду бути студентом у єдиному вільному в Польщі закладі вищої освіти – Люблінському католицькому університеті. Спочатку у 1985–1987 роках був па-

рохом на Лемківщині – Горлиці, а також в Кобильниці Волоській, Хотинцю, Сіняві та Ветліні. Душпастирював в Америці (у 1987–1990 роках у Binghamton, Hartford, Glen Spey), завдяки чому зміг також заробити кошти і здійснити мрію щодо навчання на докторській програмі.

7 років (1990–1997) о. Богдан був парохом у Ярославі на території Польщі, а у 1992–1996 роках перемиським деканом. У Ярославі молодий священник не просто відновив майже зруйновану церкву, а й збудував санктуарій Богородиці, куди повернув і де сьогодні перебуває чудотворна Ярославська ікона «Милосердя двері». Кілька років тому за бажанням Папи Франциска ця ікона була на чільному місці під час інавгураційної Літургії в День відкриття Року Божого милосердя у Ватикані.

В УКРАЇНІ

З відновленням Львівської богословської академії о. Богдан почав приїжджати до Львова для викладання в ЛБА. За його словами,

«це дуже швидко переросло в любов», тож на його ж прохання місцевий митрополит відпустив отця для праці в Україні.

У Львові о. Богдан спочатку став віце-ректором ЛБА, а вже через півроку – ректором Львівської духовної семінарії Святого Духа. На цій посаді отець почав з того, що налагодив університетський вишкіл для семінаристів УГКЦ та переніс ЛДС з приміщення колишнього літнього піонерського табору в смт. Рудно до Львова, звівши чудовий комплекс на Хуторівці.

Будова семінарії тривала 2,5 роки. Ще кілька років зайняло будівництво на суміжній ділянці будинку філософсько-богословського факультету УКУ і теперішньої будівлі Патріаршої курії з резиденцією Предстоятеля УГКЦ у Західній Україні, патріаршої фундації та патріарших комісій. Отець Богдан полубляє жартома називати цей комплекс «міні-Ватиканом у Львові».

Одним зі своїх найбільших досягнень на чолі Семінарії о. Богдан вважає створення сильної команди. Саме до цієї команди свого часу приєднався теперішній Отець і Глава УГКЦ Святослав (Шевчук), закінчивши студії в Римі, а після завершення каденції о. Богдана очолив її. Не меншим досягненням є випускники семінарії, які сьогодні творять євангельську, гостинну, відкриту і професійну Церкву – Церкву, яка знає і любить свій народ.

Продовження на 5 стор. ▼

Сьогодні, будучи ректором академічної установи – Українського католицького університету, о. Богдан Прах також залишається душпастирем. Не тільки регулярно служить за престолом в університетській церкві Святої Софії Премудрості Божої, а й щодня зустрічається зі студентами і випускниками, викладачами і працівниками, жертво-

давцями і приятелями УКУ, представниками львівської громади і лідерами громадської думки. Кожна така зустріч – це не просто виконання якогось з пунктів опису посадових обов'язків ректора. Це – нагода зустрітися з іншою людиною на її території у присутності Христа. Це – нагода для проголошення Доброї Новини і благословення.

ДО 35-РІЧЧЯ ЄРЕЙСЬКИХ СВЯЧЕНЬ о. БОГДАНА ПРАХА

▼ Продовження. Початок на 4 стор.

У випадку о. Богдана ця любов має і свій дуже конкретний вимір: упродовж кількох десятиліть він разом зі своєю дружиною Евою буквально по крихтах збирав свідчення про долю греко-католицьких священників історичної Перемиської єпархії під час і після Другої світової війни та опублікував біографічний довідник з ґрунтовною передмовою, коментарями та підбіркою унікальних архівних джерел. Ця наукова праця стала живим пам'ятником переслідуваній Церкві та заохотою для багатьох молодих священників і науковців для подібних досліджень.

Як душпастир, о. Богдан буде не лише релігійні та академічні споруди, не лише священниче покликання і моральний характер молодих людей, а й майбутнє української Церкви. Не дивно, що саме йому було доручено відповідальність

за кадрове зміцнення і розвиток УГКЦ вже у масштабах усієї Церкви. Впродовж багатьох років він є головою Комісії в справах кадрового забезпечення Києво-Галицького Архієпископства УГКЦ, яка займається пошуком стипендійних можливостей для навчання кандидатів УГКЦ закордоном та допомагає Синоду Єпископів у конкурсному відборі лауреатів цих стипендій.

Важливою сторінкою душпастирського служіння о. Богдана Праха було його членство у провіді Товариства Святої Софії у Римі, основним завданням якого, за задумом засновника патріарха Йосифа Сліпого, є опіка над розвитком патріарших структур, Собору Святої Софії у Римі та Українського католицького університету. Завдяки праці о. Богдана у 2012 році відбулася реставрація собору Святої Софії в Римі, який є історич-

ним надбанням світового українства і видимим знаком стійкості і єдності УГКЦ як глобальної Церкви.

Майже 20 років тому о. Богдан очолив комітет, що займався організацією душпастирського візиту в Україну Святого Папи Івана Павла II. Під час цього візиту у 2001 році Святіший Отець благословив землю, на якій через десятиліття постав перший будинок нового кампусу Українського католицького університету.

РЕКТОР УКУ

Мабуть, було в цьому Боже Провидіння, що саме о. Богдану довелося очолити УКУ в 2013 році, коли владику Бориса Гудзяка покликано на служіння у Паризькій єпархії. Для цього потрібна була неабияка відвага і довіра до Бога. Рік перед тим тодішній міністр Табачник намагався відібрати в УКУ акредитацію. Якраз почало-

ся будівництво університетського містечка. Розпочали першу в історії університету кампанію з розвитку. Ще ніхто не підозрював, що буде наприкінці 2013. Та ніч в Україні Януковича була якраз найтемнішою...

За 7 років ректорства о. Богдана Праха Університет зріс майже утричі щодо своїх програм, кількості студентів і викладачів. Завершена будова університетського містечка біля Стрийського парку. Посилився викладацький склад і управлінська команда. В УКУ приходять найкращі випускники української школи. Університет продовжує свідчити, служити і спілкуватися, змінювати молодих людей і суспільство, опираючись на досвід українських новомучеників і засвідчуючи гідність маргіналізованих.

Отець Богдан ніколи не приписує собі цього успіху, стверджує, що його осно-

вним принципом є «не керувати людьми, а дозволити робити їм те, що вони роблять добре». Отець Богдан визнає, що є багато людей, які його надихають, без яких його служіння на посаді ректора УКУ не було би таким радісним і цінним.

Ми ж зі свого боку впевнені, що за 35 років свого душпастирського служіння о. Богдан надихнув на «великого бажайте» не одну людину. Зичимо, щоб у наступні роки служіння йому вдалося розпочати ще багато virtuous cycles, завдяки яким одне добро в житті людини створить тривалу хвилю помноження добра в житті багатьох інших людей. Ми в УКУ є свідками, що о. Богдан Прах є майстром не тільки у грі в шахи, а й grosмейстером у цій найважливішій людській науці – творенні добра в житті інших.

Із сайту УКУ

XVI

ЗАКЛИК ДО ЄДНАННЯ ДЕРЖАВНИЦЬКИХ СИЛ

Суверенітет України нині під серйозною загрозою. Ширяться повідомлення, що Росія готова до вирішального наступу на Україну, а ворожа агентура безперешкодно діє в усіх сферах життя країни. Тим часом, дії чинної влади за рік призвели до політичної та економічної кризи, деградації системи державного управління, посилення впливу олігархів та «регіоналів».

Зросли загрози для національної безпеки та макроекономічної стабільності, спостерігаємо тривожні тенденції у гуманітарній



сфері. Тривають політичні репресії, згортається курс на членство в НАТО і ЄС та послаблюється обороноздатність країни.

Це створює смертельну небезпеку для самого існування України як незалежної держави. Прокремлівські політичні сили та агенти, за повного поту-

рвання української влади, готуються до реваншу й штовхають країну до капітуляції. Вони хочуть штучно спровокувати громадянський конфлікт, щоб повернути країну у сферу російського впливу.

Наше завдання як громадян – об'єднатись і зупинити ці загрозливі процеси,

захистити суверенітет і соборність України, демократичні інститути, конституційні права і свободи. Захистити національну державність, цінності Революції Гідності, європейський та євроатлантичний вибір.

На жаль, сьогодні патріотичні сили

поки діють порізно, часто сконцентровані на взаємних суперечках і політичній боротьбі одне проти одного. Це посилює загрози для української державності.

Ми, представники громадянського суспільства, закликаємо всі державницькі сили почати діяти разом і сформувати єдиний український громадсько-політичний фронт, щоб дати відсіч Кремлю та його агентурі, захистити український гуманітарний простір, відновити обороноздатність країни, припинити політичні репресії. Ми закликаємо всіх, хто вважає себе патріотом України, відкласти розбіжності і об'єднати зусилля у парламенті й місцевих радах та всюди, де цього вимагають інтереси України.

Пропонуємо невідкладно розпочати координацію задля формування спільних вимог, спільного плану дій та побудови суспільної платформи української єдності.

Свої підписи поставили: В'ячеслав Брюховецький; Йосиф Зісельс; Мирослав Маринович; Микола Рябчук та ще 93 особи. Київ, 14 липня 2020 року

Козак на фото – український військовий 93-тя ОМБр Холодний Яр на псевдо «Бамс». 3 7 січня 2015 року і до сьогодні, підписавши вже третій контракт зі Збройними силами України, він захищає Україну, але й досі не має українського громадянства.

Хлопець, родом із Кемеровської області, у грудні 2014-го приїхав до України, щоб «розібратися, що тут відбувається насправді», бо у новинах, які показували тоді в Росії, було багато «білих» плям. Спочатку виникло бажання зрозуміти для себе правду, згодом – показати, що не всі росіяни однакові. Так, на початку 2015-го він, у складі добровольчого батальйону ОУН, опинився у Пісках, а згодом, у березні 2016 року, підписав контракт із «холодняряцями».

КОЗАК «БАМС»



Питаю про мотивацію, яка вже стільки років змушує його воювати за Україну, і «Бамс» дуже просто і без найменшого натяку на пафос каже: «Розумієш, війна змінює людей. Сьогодні воюють за пам'ять людей, які загинули вже і загинуть ще». І всі решта питань просто зникають. Так може думати лише той, хто насправді знаходиться на своєму місці.

Восени 2019 року, після внесення змін до Закону України «Про громадянство України», де передбачено норму щодо «спрощеного порядку прийняття у громадянство України іноземців та осіб без громадянства, які надавали практичну допомогу у захисті територіальної цілісності та недоторканості України», армієць подав свої документи, щоб стати повноправним громадянином нашої країни.

А поки чекає рішення Державної Міграційної Служби України, продовжує на передовій боронити нас від ворога, бо вважає, що «Україна – це не ганчірка, яку можна просто порвати».

Будьте вдячні захисникам України та пам'ятайте: Україна – це не ганчірка, яку можна просто порвати!

Марина Соколова,
Фонд «Повернись живим»

XII

Львівська журналістка Ірина Вовк написала тритомник «На щиті», що розповідає про загиблих українських воїнів, які обороняли країну у російсько-українській війні на сході. Вона збирала ці історії протягом трьох років спілкуючись із рідними бійців – їхніми дружинами, батьками, сестрами і братами.

«У квітні 2014 року до початку антитерористичної операції як журналістка поїхала в Донецьк і працювала там, коли почалися мітинги тодішніх бойовиків-сепаратистів. А потім регулярно їздила на схід до військових, робила статті, замітки, репортажі, не припиняючи до 2016 року», – розповідає вона у коментарі Твоemisto.tv.

«НА ЩИТІ»



Тоді жінка і зрозуміла, що може робити, зокрема писати, важливі речі про тих, кого вже немає, аби їх не забували. Ще більше відчуття того, що про них треба буде говорити виникло, коли на війні загинув її друг Дмитро Жуков. Серед тих, хто помер, були й інші друзі Ірини Вовк, з якими вона зналася і спілкувалася за життя і чия смерть стала для неї потрясінням.

«Їхні імена не знають, а мені хотілося,

щоби знали хлопців, які погинули за нашу країну. Ті, хто воював 2014–2016 року – цвіт нації, добровольці, які йшли на війну, не чекаючи грошових винагород, вони не отримували нічого. А їх забувають, і це – нечесно», – каже вона.

Так, Ірина Вовк почала збирати інформацію, шукати телефони дружин, матерів, татів, сестер і бра-

тів загиблих, які б могли говорити і готові були зустрітись. У когось, продовжує журналістка, була вдома, з кимось бачилися в кав'ярні, з кимось у студії – усі розмови були живо.

«Це не просто інтерв'ю з ними, а адаптовані оповіді, не хроніка бою, описи військових дій, а емоції, які відчували рідні. Я розуміла, про що вони говорять, і намагалася передати їхні емоції у книзі», – додає Ірина Вовк.

Три роки пішло на те, аби збирати інформацію, зустрітись з різними людьми, розшифрувати подекуди чотиригодинні записи, адаптувати їх під художній стиль, а письменниця Оксана Думанська редагувала. Багато часу, зізнається журналістка, пішло на те, аби знайти видавництво, яке б погодилося книги видати.

«Куди не зверталася – одним не хотілося, інші "стомилися від війни", казали, що "занадто нудно" чи не мають коштів тощо. Головний редактор "Фоліо" одразу погодився і сказав, що книга буде, за що дуже вдячна», – каже вона.

Перша частина тритомника «На щиті» Ірини Вовк відтворює в оповідях Луганський аеропорт та Лвовайську трагедію. Друга книга – про загиблих у «котлі» Цвітних Пісків (цей епізод війни чомусь лишився непоміченим), про розстріляну Луганщину під містом промислового імені – Щастя, про донецький форпост – ДАП. Третя – оповіді про оборонців Дебальцевого, про непохитних воїнів Світлодарської дуги, про героїв Авдіївки, Зайцевого і Мар'їнки.

Ольга Коваль,
«Твоє місто».
Світлина Андрія Артим

ЛІТУРГІЯ ТА ЇЇ ЗАГАЛЬНЕ ПОНЯТТЯ



(Реферат, ч. 3)

Микола Молчан, «Таємна вечеря», фрагмент

СЛУЖІННЯ ІВАНА ЗОЛОТОУСТОГО І ВАСИЛЯ ВЕЛИКОГО

ПРОСКОМІДІЯ

«Проскомідія» – слово грецьке і означає принесення. Так називається перша частина літургії від звичаю давніх християн приносити хліб, вино і все необхідне для звершення літургії. І як засвідчують давні літургійні документи, християни, збираючись на Літургію, приносили зі собою хліб, вино, олію, мед, овочі тощо і жертвували їх Господеві.

Частина цих жертвних приносів служила для евхаристійних цілей, а решту використовувалося для гостин любові, так званих «агапе». З часом через різні обставини ці «принеси», як і «агапе», відпали, проте, християни самі почали дбати про утримання храмів, церковного клиру, бідних членів своїх громад.

Таким чином «дароприношення», крім евхаристійно-літургійних цілей, приймає ще й харитативний характер. Всенародне дароприношення було виявом любові християн до своєї Церкви, до її духовенства і всіх тих, ким опікувалася Церква. Таким чином церковна спільнота творила одне Тіло, члени якого доповнювали одні інших.

У 5–6 ст. Церква залишає давню традицію приношення дарів і проскомідія стає актом приготування, молитви і приношенням евхаристійних дарів виключно священнослужителями.

Хоча молитва проскомідії має давній відбиток, адже священник молиться

«за тих, що принесли, і тих, за кого принесли», а в анафорі Літургії Св. Василя Великого предстоятель молиться за «тих, що дари тобі принесли, і тих, за кого, ким і ради кого їх принесли... тих, що плоди приносять і добро творять у святих твоїх Церквах... пам'ятають про вбогих... воздай їм твоїми багатими і небесними даруваннями».

Під час Проскомідії, як вже зазначалося, відбувається приготування святих дарів, хліба і вина, що символізують тіло і кров Ісуса Христа. Ними потім причащатимуть вірних пара-

фіян, що прийшли до храму цього дня. Причастя називають Євхаристією. Початок до здійснення святого причастя здійснив сам Ісус Христос під час Таємної вечері.

Про це у Біблії говориться: «Увечері того дня Ісус Христос, знаючи, що Його буде видано цієї ж ночі, прийшов з дванадцятьма апостолами Своїми в приготувану світлицю. Коли всі возлягли за столом, Ісус Христос сказав: "Дуже ба-

жав Я цю паску їсти з вами перш ніж зазнаю страждань. Бо кажу вам, що не буду вже більше їсти її, доки вона не сповниться в Царстві Божому».

Потім встав, зняв із Себе верхній одяг, обв'язався рушником, налив в умивальницю води і почав омивати ноги ученикам і обтирати рушником, яким був підперезаний.

Обмивши ноги ученикам, Ісус Христос надів одяг Свій, возліг і сказав їм: «Чи знаєте, що Я зробив вам? Ви називаєте Мене Учителем і Господом. Отже, якщо Я, Господь і Учитель, умив вам

ноги, то і ви повинні вмивати ноги один одному. Бо Я дав вам приклад, щоб і ви робили так само, як Я зробив вам».

Цим прикладом Господь засвідчив не лише Свою любов до учеників Своїх, але й навчив їх смиренню, тобто не вважати за припущення для себе служити будь-кому, хай навіть і нижчий за себе людині.

Після споживання старо-завітної пасхи єврейської, Ісус Христос установив на цій вечері Таїнство Святого Причастя. Тому й називається вона «тайною вечерю». Ісус Христос, узявши хліб, благословив його, розламав на частини і, даючи ученикам, сказав: «Прийміть, споживайте; це є Тіло Мое» (що за вас віддається на страждання і смерть, на прощення гріхів). Потім узяв чашу з виноградним вином, благословив, подякував Богу Отцю за всі Його милості до роду людського і, подаючи ученикам, промовив: «Пийте з неї всі, це є Кров Моя Нового Завіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів».

Ці слова означають, що у вигляді хліба й вина Спаситель подав те саме Тіло Своє і ту саму Кров, які на другий день після цього Він віддав на страждання і смерть за наші гріхи. Як хліб і вино стали Тілом і Кров'ю Господа, – це таємниця, незбагненна навіть для ангелів, тому і називається таїнством. (далі буде)

Подано за: osvita.ua



Денис Тимчишин, «Євхаристія»

 Українці в Швеції

ЛІТНІЙ ХРИСТІЯНСЬКИЙ ТАБІР ДЛЯ ДІТЕЙ У СТОКГОЛЬМІ

На початку літа ми складаємо плани на відпочинок, організуємо власне дозвілля. Надзвичайно важливо, щоб дні відпустки чи літніх канікул були також нагодою пізнати щось нове, збагатитися позитивним досвідом, розвиватися фізично, а також духовно.



Продовження на 8 стор. ▼



ЛІТНІЙ ХРИСТІЯНСЬКИЙ ТАБІР ДЛЯ ДІТЕЙ У СТОКГОЛЬМІ

▼ Продовження. Початок на 7 стор.

Цьогоріч, у червні, спільними зусиллями греко-католицької громади у Стокгольмі та Української школи відбувся кількадекний табір для дітей під назвою «Веселі канікули з Богом». Зазначимо, що у зв'язку з пандемією проведення табору кілька разів було під загрозою, адже ми очікували християнських аніматорів з України, які, на жаль, не мали змоги приєднатися в умовах карантину. Втім, попри організаційні труднощі, усе відбулося відповідно до встановлених норм проведення таких заходів у Швеції.

День відкриття табору наближався, кордони залишалися закритими, і було зрозуміло, що його проведення можливе лише власними силами. Пані Наталя Войтюк, керівник Української школи, організувала батьків довкола спільної ініціативи. Хтось зайнявся



закупівлею продуктів, інші дбали про медичне забезпечення, ще інші підвозили дітей до місця проведення та-

бору. Загалом у таборі взяло участь 19 дітей віком від 7 до 12 років, котрі прибули з околиць Стокгольму, міст

Уппсала та Лулео. Табір проходив на території мальовничого відпустового місця римо-католицької єпархії Стокгольму – Marielund.

Діти мали чудову нагоду спільно провести час, відпочити, набратися сил та нових знань. Кожен день розпочинався та закінчувався молитвою у місцевій каплиці. Протягом дня діти були задіяні цікавими іграми, конкурсами, пізнавальними лекціями, катехизацією, оглядом християнських фільмів. Пані Леся Дуда, Ірина Юнак, Лея Лейнандер та Наталя Войтюк дбали про дозвілля та добробут наших дітей. Захоплюючим та веселим був час, проведений з гостею нашого табору Іриною Банас, керівником організації Пласт у Швеції. Залишаючи табір, діти склали плани та побажання для спільних таборових днів у майбутньому.

Проведення «Веселих канікул з Богом» мало на меті згуртувати дітей бодай на короткий час у середовищі української культури, традицій та християнського життя. Зазвичай учасники табору більшість часу проводять у шведському середовищі, відвідуючи місцеві школи, гуртки, різноманітні заняття. Натомість подібні ініціативи є надзвичайно важливими для формування національної та християнської свідомості майбутнього української діаспори за кордоном. Рівно ж, для старшого покоління українців, котрі мешкають за межами рідної держави, це гарна нагода, щоб, об'єднавшись, ділитися духовним досвідом та культурною спадщиною з нашими наступниками.

Для «ХГ»
о. Андрій Мельничук,
душпастир української
громади у Стокгольмі

ВІДІШОВ У ВІЧНІСТЬ ЄПИСКОП МУКАЧІВСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЄПАРХІЇ МІЛАН ШАШІК

Редакція Mukachevo.net разом з вірниками Греко-Католицької Церкви глибоко сумує у зв'язку із втратою владика Мілана. Хай Господь упокоїть його душу.

ВЛАДИКА МІЛАН ШАШІК народився 17 вересня 1952 року в Леготі, Словаччина. Після закінчення школи вступив до Згромадження Місіонерів. Вивчав філософсько-богословські предмети в Братиславській семінарії. У 1976 році прийняв священниче рукоположення. Виконував різні душпастирські обов'язки, а також відповідальні служіння в Згромадженні.

19 серпня 1992 року приїжджає в Україну, на Закарпаття, у село Довге. Проводить пасторальну службу для словацької спільноти у Великому Березному, Кольчині, Довгому й Лисичові аж до 4 жовтня 1992 року. Між тим бере участь у перепохованні тлінних останків священномученика отця Петра Павла Ороса в Білках.

Із 5 жовтня 1992 року до 5 липня 1998 року працював в Апостольській Нунціатурі в Києві. Виконуючи службові обов'язки, об'їздив майже всю Україну, супроводжував Апостольського Нунція, перекладав. За цю працю в нунціатурі 9 жовтня 1998 року



о. Мілана нагороджено Папським орденом «Pro Ecclesia et Pontifice».

Після закінчення праці в Нунціатурі повернувся до Словаччини, де став настоятелем спільноти отців лазаристів у Банській Бистриці, директором новіціату. Викладав у Банськострицькій

семінарії в Бадіні. В цей час часто навідувався в Україну та допомагав у пасторації.

Із серпня 2000 року знову посланий на Закарпаття та призначений настоятелем спільноти отців лазаристів і парохом у Перечині для римо-католиків. Із двома

співробітниками обслуговував цей Тур'я Ремети, Оноківці, Гути, Великий Березний і Забрідь, а також і греко-католиків. У Заброді збудував новий храм.

12 листопада 2002 року папа Римський Іван-Павло II призначив о. Мілана Апостольським Адміністратором ad nutum Sanctae Sedis Мукачівської єпархії Греко-Католицької Церкви із осідком в Ужгороді. Після призначення, 6 січня 2003 року владика Мілан Шашік отримав архиерейське рукоположення з рук Папи Івана Павла II.

17 березня 2010 року іменованний єпархом Мукачівської єпархії. 24 квітня святково введений на кафедру в Ужгородському соборі Воздвиження Чесного Хреста. (АФ)

P.S. Додамо, що Мукачівська Греко-Католицька єпархія є Церквою свого права [sui iuris], вона не входить до складу Української Греко-Католицької Церкви. (Департамент інформації УГКЦ)

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

CHRISTLICHE STIMME
Ukrainische Kirchenzeitung
Schönbergstrasse 9
D-81679 München

Inhaber, Herausgeber und Verleger: Apostolische Exarchie für katholische Ukrainer in Deutschland und Skandinavien

D-81629 Postfach 86 02 69 Druck: Kolo UA-82100
Drohobytsch Tel. +380 3244 29060

Погляди авторів не завжди відповідають поглядам редакції. Редакція в потрібі скорочує і мовно виправляє надіслані статті. Газета виходить двічі на місяць.

Chefredakteur: Roman Kryk
Stellvertretender Redakteur: Bohdan Pidlisetsky
Telefon: +49 (0) 89 997 28 38 11
Telefax: +49 (0) 89 997 28 38 4
christl.stimme@t-online.de;
ukrainische-kirche@t-online.de;
www.ukrainische-kirche.de

Річну передплату (Unkostenbeitrag)
46,- Euro переказати на conto: Apostolische Exarchie
LIGA-Bank München
Konto-Nr.: 40 21 03 257
BLZ 750 903 00
IBAN: DE 64 7509 0300 0402 1032 57
BIC: GENODEF 1 M 0 5